

Έχοντας ένα άλλο: αναμφισβήτητο — τη σημερινή ορθολογιστική σκέψη — συνεχίζουν να εγκληματούν απαλλαγμένοι από κάθε τύψη, αφού η κατοχύρωσή τους προέρχεται από τα ίδια τα θύματά τους: το σύνολο των ανθρώπων. Διότι σχεδόν όλοι αποδέχονται σήμερα και υιοθετούν ένα τρόπο ζωής και σκέψης που αποδεικνύει το ελλογο της καταπίεσης και της ανθρώπινης μιζέριας, την αναγκαιότητα της κυριαρχίας του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο και που καταστρέφει την κάθε ελεύθερη ανθρώπινη δημιουργική δύναμη με τον καταναγκασμό. Έξουθενωμένη ή ανθρωπότητα, κοιτά με δέος τα τρομακτικά χαρακτηριστικά της (την συνεχή απειλή μιας ατομικής καταστροφής, τα «ιδανικά» που οδηγούν στην αλληλοσφαγή των ανθρώπων, τους ανθρώπους που διαρκώς πεθαίνουν από την πείνα(1), τον αυξανόμενο αριθμό των ατόμων που μπαίνουν φυλακή κλπ.) ανήμπορη να αντιδράσει αφού η ιδέα μιας ανατρεπτικής σκέψης είναι αδύνατο να σταθεί μέσα στο σύστημα Λογικής που μας έχουν επιβάλλει.

Τό γεγονός ότι οι περισσότεροι άνθρωποι εγκλιματισμένοι σ' αυτό τον τρόπο σκέψης, δέχονται αυτή την κοινωνία, δεν την κάνει περισσότερο λογική και λιγότερο αξιοκατάκριτη. Πρέπει να γίνει σαφές ή διάκριση ανάμεσα στην πραγματική και στην αλλοτριωμένη συνείδηση. Πρέπει επιτέλους κάθε άνθρωπος να φάει να βρει το πραγματικό του εαυτό. Κι αυτό μπορεί να το κάνει μόνο όταν βρει τη δύναμη να αρνηθεί, ν' απορρίψει αυτό που θεωρούσε πριν λογικό, όταν νοιώσει επιτακτική τη ν α ν α γ κ η ν' α λ α ξ ε ι : τ ό ν τ ρ ό π ο ζ ω ή ς τ ο υ. Ακριβώς αυτή την ανάγκη ή εξουσιαστική κοινωνία προσπαθεί να την καταπνίξει, κρατώντας τον άνθρωπο δέσμιο ενός τερατώδους παραγωγικού μηχανισμού και χρησιμοποιώντας τις πνευματικές κατακτήσεις του ανθρώπου για να κατακτήσει τον ίδιο τον άνθρωπο.

Και το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό αυτής της υποθέσεως είναι ότι σπάνια χρησιμοποιείται τρομοκρατία απροκάλυπτη, αλλά άπλωε επιβάλλεται ένας αόστηρά καθορισμένος τρόπος ζωής, τον οποίο υποχρεωνόμαστε να ακολουθήσουμε. Δηλαδή εξαναγκάζομαστε να παίξουμε ένα κάποιο κοινωνικό ρόλο με αόστηρά καθορισμένες ιδιότητες χάνοντας από το σημείο αυτό και πέρα τον πραγματικό μας εαυτό.

Καιρός είναι πιά να αποκτήσουμε αυτό που δικαιωματικά μας ανήκει: την αίσθηση της ζωής μας. Στερημένοι από το δικαίωμα να ζούμε, να αισθανόμαστε, να σκεφτόμαστε έτσι όπως θέλουμε, υποχρεωμένοι να καταναλώνουμε τη μισή μέρα μας μέσα σ' ένα ηλίθιο σχολείο(2) και βλέποντας τα αποτελέσματα αυτής της κατάστασης, νοιώσαμε επιτακτική την ανάγκη ν' αφήσουμε να ξεφύγει ένα ατίθασο ούρλιαχτο απειθαρχίας ενάντια σ' αυτό που επί 5 χρόνια είχε δαλθεί να μας αφανίσει. Τ' αποτυπώματα που αφήσαμε μέσα στο χώρο που μας χώνουν καθημερινά για να μεις συντρίψουν, στο Βαρβάκειο, δεν εκφράζουν τίποτ' άλλο παρά την αρνησή μας να συμμετρώσουμε σε μια εμπορευματική συναλλαγή μεταξύ ηλιθίων, την απόρριψη συμβιβασμού μας με τον κάθε είδους εξουσιαστικό μηχανισμό και την προσπάθεια για μια αποδέσμευση του είναι μας.

Η οργανωμένη καταπίεση (συνειδητή ή ασυνειδητή) αρχίζει από τα πρώτα στάδια της οικογενειακής ζωής. Σήμερα, 50 χρόνια μετά τον Φρόυντ, ξέρουμε πως οι πρωταρχικές εκδηλώσεις του μωρού σχετίζονται με τη σεξουαλικότητά του. Αλλά σ' αυτό ακριβώς το σημείο αρχίζει να εξασκείνεται, ή πίεση. Σπάνια το παιδί αφήνεται να ζήσει καθολικά τη φ υ σ ι κ ή του σεξουαλικότητα. Παράλληλα οι νόρμες(3) που κληρονομεί μαζί με την ανάλογη (και αναπόφευκτη) συνοδεία μιας όρισμένης εξαναγκαστικής αγάπης προς τους γονείς (που οδηγεί στην αποδοχή από το παιδί της μίσης κατάστασής του σαν κάτι φυσικό) δημιουργούν στην προσωπικότητά του τη φοβία, τη διστακτικότητα, την ανασφάλεια και συνακόλουθα την υποτακτικότητα. Στην οικογένεια (το πρώτο κρεματόριο του ανθρώπινου ψυχισμού) και στα πρώτα παιδικά χρόνια, τίθενται οι βάσεις της μελλοντικής δηλητηρίασης του ατόμου. Το παιδί αρχίζει υποσυνείδητα ν' απομακρύνεται από τον εξωτερικό κόσμο, γίνεται υπάκουο, δειλό, χάνει με άλλα λόγια τη ζωτικότητα του. Η ανασφάλειά του τρέφεται και υποστηρίζεται από το σύστημα. Ο φόβος απέναντι στο μέλλον και στην «αγνωστή» πραγματικότητα καλλιεργείται έν-

τεχνα και έντονα από το κακίνωμα που λέγεται οικογένεια(4). Το να αίσθάνεται το παιδί ανασφαλές απέναντι στον «κόσμο» και ασφαλές μέσα στο οικογενειακό του περιβάλλον είναι ένα από τα αποτελέσματα της λειτουργίας του εκτριωτικού θεσμού της οικογένειας. Το παιδί τελικά μαθαίνει πως ασφάλεια μπορεί να αισθάνεται μόνο κάτω από ένα «δυνατώτερο», έναν δηλαδή να το προμηθεύσει την ασφάλεια που του «χρειάζεται». Προσαρμόζεται έτσι στο πνεύμα της εξουσιαστικά δομημένης κοινωνίας. Μαθαίνοντας να υπακούει υποβάλλεται γενικά στην έννοια της υπακοής σε κάποια εξουσία. Η υπακοή στους γονείς (στη πατρική φειγούρα συνήθως) αργότερα θα μεταβληθεί σε υπακοή στο μαντρόκυκλο - αρχηγό που θα προβληθεί σαν υπεύθυνος για την προστασία της «δύναμης φύσης» του ή των αναμφισβήτητων «δικαιών του».

Η αλλοτρίωση και η διαδικασία εντάξεως του νέου στο σύστημα κορυφώνεται μέσα στο σχολείο. Υπάρχει ένα τερατώδες, πολύπλοκο σύστημα που περνάει τους νέους μέσα από φίλτρα, για να «μορφωθούν». Για να μάθουν τον έπι μέρους χειρισμό του ειδικού μέρους της μηχανής που θα τους τύχει αύριο. Τα παραμύθια περί εκπαίδευσης και επιστήμης, που καλύπτουν το σχολείο δεν αλλάζουν τον ρόλο του. Και η ίδια η εκπαίδευση δεν είναι τίποτα άλλο από το να μάθεις να γίνεις αλλοιώτικος. Και επιστήμη είναι ή τεχνική της προαγωγής και της διαιώνισης της μηχανής αυτής. Αλλά και αν πάρουμε την επιστήμη με την έννοια της μάθησης της ζωής, τότε το σχολείο είναι αντι-επιστημονικό, γιατί δεν πετυχαίνει ούτε αυτό που λέει ότι κάνει: να σου γνωρίσει τη ζωή. Σε διώχνει από αυτή. Τελικά το ελλείτωμα του σχολείου δεν είναι ότι δε λειτουργεί καλά. Είναι το ότι υπάρχει. Γιατί απλούστατα είναι άνικανο από τη φύση του να λειτουργήσει καλλίτερα από τώρα. Απλώς έχει τη δυνατότητα να προσαρμόζεται σύμφωνα με τις απαιτήσεις του ενός και του άλλου άρχιμαλάκα υπουργού παιδείας. Και κάνουν όλους να πιστεύουν ότι είναι απαραίτητο το σχολείο, απαραίτητη ή δέσμευση. Υπάρχει μια σειρά αλυσιδωτών, ψεύτικων, δεσμευτικών αναγκών που ή μία διακυοιογει την ύπαρξη της άλλης. Όλες οι φυσικές τάσεις καταστέλλονται μέσα στο σχολείο ή διοχετεύονται σε άλλες μορφές μέσα στα πλαίσια του συστήματος. Το σχολείο είναι το άητρο του αναντισμού αν και απαγορεύεται από αυτό. Αντρο του καπνίσματος αν και απαγορεύεται από αυτό. Ο νέος στο σχολείο παύει να είναι άνθρωπος. Γίνεται μαθητής, με κάποιο αριθμό μαθητολογίου. Κοιμίζουν τη σκέψη, και την τροφοδοτούν με «επιστημονικές γνώσεις» που είναι ούτε επιστημονικές ούτε γνώσεις είναι. Δίνουν ένα συγκεκριμένο τρόπο ζωής που τον στολίζουν έτσι που να καταναλώνεται κτηνωδώς. Η μισή μέρα(5) ξοδεύεται στο σχολείο και στην προετοιμασία γι' αυτό. Αλλά ή άλλη μισή, είναι ο περιδότης «ελεύθερος χρόνος», ή τονωτική ένεση για να μπορέσει ο άνθρωπος να συνεχίσει την παραγωγική του εργασία στον τομέα του συστήματος που ανήκει. Έτσι για το μαθητή υπάρχει το μιλλιάρδο, το σινεμά, ή κοπάν, ή διαβήλωση για κείνους που έχουν απαιτήσεις επί «επαναστατικού» επιπέδου, ή έξοδος του Σαββατοβράδου για κείνους τους εκλεκτούς που το σύστημα τους έχει ελεήσει μ' ένα έτερο ήμισυ. Έτσι ή ύπνωση που γίνεται στο σχολείο συμπληρώνεται με την «εξωσχολική» ύπνωση. Έτσι έχει οικοδομηθεί ένας τρόπος παραγωγής ηλιθίων, που δικαιώνει το σύστημα, δικαιώνεται ο ίδιος και ή στατικότητα αυτή θα σταματήσει όταν ο κάθε ηλίθιος καταλάβει ότι είναι μαλακία το να παριστάνη το μαθητή, τον υπάλληλο, τον επαναστάτη, το μαλάκα. Δεν θέλω να είμαι μαθητής. Δε θέλω να σκοτώνω τον εαυτό μου. Απορρίπτω κάθε μορφή που διεκπαιρέωνεται στο σχολείο και κάθε ενσυναστική μορφή έξω απ' αυτό. Απορρίπτω τους συμπαθητές μου. Σχολείο εγώ ονομάζω το μέρος όπου όλοι πίνουν το δηλητήριο που τους δίνει ή εξουσία, όπου όλοι χάνουν τον εαυτό τους και που ή βαθμιαία πνευματική αχρήστευση όλων ονομάζεται μόρφωση.

Η αντίεξουσιακή, αυταρχική, αλλοτριωτική, εξουθενωτική διαπαιδαγώγηση που συντελείται μέσα στην οικογένεια, το σχολείο και τους άλλους κόλπους της κοινωνίας δεν αποβλέπει απλώς στο να επιβάλλει τη θέλησή της στους νέους αλλά στο να μεταλλάξει την αντίληψή τους για τον εαυτό τους και για τον κόσμο έτσι που ή θέλησή της να γίνει και δική τους θέληση. Για να μη ανατραπεί ή σημερινή ισορροπία πρέπει οι νέοι (δπως και κάθε άλλος που βρίσκεται στο θυθό της κοινωνικής κλίμα-

κα) όχι μόνο να αποδέχονται την κατάσταση τους αλλά τελικά να χάνουν και την αίσθηση της καταπίεσης. Η ολοκλήρωση αυτού του ψυχολογικού προτάσσου οδηγεί στη νομιμοποίηση στο μυαλό των ανθρώπων της διαίρεσης της κοινωνίας. Οι εκμεταλλευόμενοι παύουν να αντιλαμβάνονται την εκμετάλλευσή τους σαν κάτι επιβεβλημένο από τα έξω. Εσωτερικεύουν την ίδια τους την καταπίεση. Έτσι, φρικιαστικά αποχυνωμένοι οι μαθητές από μια τέτοια συνεχή διαπαιδαγώγηση γίνονται οι ίδιοι φορείς της «ιδεολογίας» που τους εξουσιάζει και την αναπαράγουν στις αναμεταξύ τους σχέσεις. Ανίκανοι για μια άμεση επικοινωνία με τους γύρω τους επικαλούνται πάντα τη μεσολάβηση της εξουσιαστικής νοστορπίας. Οι σχέσεις τους μέσα στη καθημερινή ζωή προσδιορίζονται από τη λογική της εξουσίας. Αναγνωρίζονται μεταξύ τους σαν συνάνθρωποι μόνο μέσω της ενσωμάτωσής τους στο ένα ή στο άλλο επί μέρους γρανάζι του μηχανισμού αναπαραγωγής της εξουσίας (οικογένεια, σχολείο, εργασία, επιχείρηση, έθνος...) μέσω της κοινής προσήλωσης στο ένα ή στο άλλο κόμμα, στο ένα ή στο άλλο λείψανο της κουλτούρας. Οι άνθρωποι αυτοί κατάντησαν ανίκανοι να «συνδεθούν» μεταξύ τους, προσπαθούν απελπισμένα από κάπου να πιαστούν για να μη χαθούν και η τελευταία ελπίδα για ένα καλλίτερο αύριο. Στετημένοι από την σεξουαλικότητά τους, μέσα από την οποία ίσως να μπορούσαν να βρουν το δρόμο για μια πραγματική επικοινωνία με τον άλλο, εξωθούνται σε ωμότητες. Η ωμότητα εξυπηρετεί με τη σειρά της την υποτίμηση της σεξουαλικότητας γενικά και τη σταθεροποίηση της έχθρικής απέναντι στη σεξουαλικότητα ήθικης. Η παραμόρφωση της σεξουαλικής συμπεριφοράς σε ωμότητα φαίνεται και από την επιδίωξη των αγοριών για «κατάκτηση» και «κατοχή» των κοριτσιών. Από αυτό προέρχεται και η ζηλοτυπία της κατοχής. Οι σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ των νέων σήμερα καταλήγουν σε έμπορευματικές σχέσεις, σε σχέσεις ιδιοκτησίας. Σά να αναφερόμαστε σε αντικείμενα...!

Πάνω στην εξέγερση

Άλλοτριωμένοι στην προσπάθεια της επιδίωξης ξεγνώρισε η ακόμα σκόπιμα δεν θέλουμε να σκεφτόμαστε πώς υπάρχει κάτι που λέγεται ζωή, κάτι που μπορούμε να απολαύσουμε ολοκληρωτικά αντί να το κόβουμε κομματάκια που ύστερα τα πετάμε ένα - ένα στα σκουπίδια μέχρι να πεθάνουμε. Τίποτα όμως δε μπορεί να πνίξει την ανάγκη για ελευθερία. Συμμετέχοντας στο κοινωνικό θέατρο, βλέποντας τους έαυτούς μας να παίζουν ένα ακατανόητο ρόλο, και κυριότερα νιώθοντας τη μιζέρια ενός φυλακισμένου ή ενός ήδονοβλήτα άρχίζουμε παράλληλα να σχηματίζουμε την πεποίθηση πώς «κάτι λείπει από μέσα μας». Έτσι από ανάγκη να απαλλαγούμε από την πίεση της μιζέριας μας και της εξουσίας, προσπαθώντας να γεμίσουμε την τρύπα αυτή που καθημερινά την αισθανόμαστε ολοένα περισσότερο βάζουμε σε λειτουργία μηχανισμούς φυγής, αφήνουμε με πραγματική και γνήσια ικανοποίηση (ή ήδονη αν θέλετε) τη φαντασία μας να διαλέξει να μάς πάει σε μια άλλη πραγματικότητα, σε μια άλλη ζωή, σε έναν άλλο έαυτό που πιστεύουμε πώς είναι καινούργιος φτιαγμένος περιστασιακά για να ικανοποιήσει τις ανάγκες της φαντασίας. Όχι! Ουσιαστικά επιστρέφουμε στον πραγματικό έαυτό μας όχι σ' αυτόν που έχει αποδεχτεί μια θέση — ένα ρόλο — στο σύστημα αλλά στον άλλο το φυσικό μας έαυτό που απολιθώθηκε από την εξουσία για να μπορέσει έτσι αυτή να βρεθεί όσο πιο μακριά γίνεται από το θλιβερό δράμα μιας ποικιλόμορφης, ελεύθερης και αυτόνομης έκφρασης της ζωής. Κάθε άνθρωπος ζει τη δικιά του πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που ακριβώς επειδή είναι ατομική συγκρούεται με την «κοινή πραγματικότητα», που έχει θεσπιστεί και δη-

μιουργηθεί από το σύστημα, και μοιραία καταπιέζεται. Άλλα δεν γίνεται να άφαιρεται αυτή η ξένη παρουσία που εισέβαλλε κι εγκαταστάθηκε στο είναι μας, να μάς απορροφήσει, αέ γίνεται να δεχτούμε τίποτα ξένο χωρίς να νιώσουμε τα δευτευτικά αποτελέσματά του. Από τη στιγμή που το άτομο (α) αναγνωρίζει στον έαυτό του αναγνωρίζοντας πώς (συνειδητά ή λανθάνοντα) συμμερίζεται στο σύστημα, στην «κοινωνία του θεάματος», απ' αυτή τη στιγμή αρχίζει η εξέγερση. Είναι ουσιαστική ανάγκη να ζήσει κανείς την ατομικότητά του σ' έλο της το βάθος. Είναι πιο ρεαλιστικό να ζεις στη φαντασία σου παρά σε μια πραγματικότητα που είναι προϊόν της φαντασίας κάποιων άλλων. Και παράλληλα η εσωτερική άμφισβήτηση παίρνει ένα καθαρά πρακτικό χαρακτήρα γιατί φέρνει το άτομο σε καθημερινή ανοιχτή ρήξη με το στρατόπεδο συγκέντρωσης, την εξουσιαστική κοινωνία. Θα κάνουν το πλν για να θάψουν τον πραγματικό σου έαυτό στην αυτοσυνείδηση, τη δικιά σου θέληση. Θα σου προσφέρουν μια «έμορφη πραγματικότητα» με γήπεδα ποδοσφαίρου, τηλεοράσεις, σινεμά, κούρσες αγώνων, μπόξ, γραμματόσημα, ύψηλη και χαμηλή τέχνη, ντισκοτέκ, μπορντέλα, πολιτικοποίηση κλπ. κλπ., κι' αν όλα αυτά δεν φτάσουν για να σε κάνουν να ξεχάσεις την ανάγκη να αυτοεκφραστείς, να πραγματώσεις τη δικιά σου φύση, να ζήσεις τη δικιά σου θέληση κι' όχι τη θέληση των άλλων μέσω του έαυτού σου, ε τότε, υπάρχουν και οι φυλακές, τα ψυχιατρεία, και οι νόμιμες δολοφονίες.

Άλλα αυτά δε μπορούν να είναι πραγματικά εμπόδια για τον εξέγερμένο. Ο γνήσιος επαναστάτης επαναστατεί ε δ ω κ α ι τ ω ρ α και δεν περιμένει τη μέρα της κρίσεως που θα ξεπάζει ή επανάσταση (αυτό το μυστικιστικό σύμβολο) ή τη μέρα που «θα καταλάβει» το προλεταριάτο την εξουσία και άλλα τέτοια νόστιμα κολοκύθια. Η επανάσταση δεν είναι ταξική υπόθεση. Είναι υπόθεση όλων. Αν της δώσουμε ταξικό χαρακτήρα τότε παίρνει την έννοια του εμφύλιου πόλεμου ανάμεσα σε μνιανικούς και ηλίθιους. Εξέγερμένος είναι αυτός που συνειδητά δεν έχει ταξική συνειδηση. Η ύπαρξη του εξέγερμένου είναι εξ' ίσου δυνατή και πραγματική στην Αμερική στη Ρωσία ή την Κίνα.

Ο εξέγερμένος είναι εξέγερμένος καθημερινά. Βρίσκεται ταυτόχρονα σε μια συνεχή εγρήγορση προσπαθώντας να σταματήσει την άλλοτρίωσή του και σε μια ουσιαστική αναζήτηση ενός γνήσιου τρόπου ζωής απαλλαγμένου από κομπορμιστικά κατάλοιπα και αναπαραγωγή εξουσιαστικών δομών. Προσπαθεί ν' αλλάξει τη ζωή του χμεσα και δυναμικά κι' όχι καθαρίζοντας τις τουαλέτες του ντόπιου Κ.Κ. ή γλείφοντας τις σόλες του αρχιτελείγγα κομματικού προϊστάμενου. Για τον εξέγερμένο ή εξέγερση είναι τρόπος ζωής. Μια διαρκής κατάσταση άμφισβήτησης, εγρήγορσης, καταστροφής. Και το πάθος της καταστροφής είναι ένα δημιουργικό πάθος, — το μόνο δημιουργικό πάθος.

Σ η μ ε ι ω σ ε ι ς :

1. Την ίδια στιγμή που άλλοι κάνουν δίαιτα για ν' αδυνατίσουν, ή καταστρέφουν τεράστια ποσότητες από ένα βασικό είδος διατροφής για να διατηρηθεί σταθερή η τιμή του.
2. Δεν αναφερόμαστε μόνο στο δικό μας σχολείο, το Βαρβάκειο, το κάθε σχολείο είναι ήλθιο.
3. Κοινωνικά αποδεκτός τρόπος συμπεριφοράς.
4. Βλέπε: «Των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν».
5. Στην καλλίτερη περίπτωση.
6. Αυτό είναι γραμμένο εκεί που πρέπει.